

felle juhhatud adwufadi jure, waid otse kohhe koeo ja silma pillk Mardi jure. „Kule naaber!“ ütles ta sellele, „praegu andis mulle liinas sinnu adwufat ühhe tähhe, wõera kele sõnnadega; tulle lähme kahhekesi seltsis kirrikisanda jure ja pallume, et ta meile nende üle tähhendust annaks.“ Sest Mihkel arwas isiennehes: „Kui ma ka Mardile sedda ütles mis ma jubba liinas kuulsin, egga ta sedda ommeti ei ussu.“

Mart olli warsti walmis ja nenda läksid nad mõllemad kirrikisanda jure. Kirrikisand, kes sedda seddelit üle watas, lugges: „Easfeme neid hãrgi endid nikaua puškada, kunnid nad õppiwad ühhest kunnast jooma.“ — Mihkel lükkas künarnukkaga Mardi külge, küsildes: „Noh, naaber! kas tahhad mulle nüüd sedda koormat samlaid tua?

„Jah, naaber, hea melega!“ kostis Mart. — Mõllemad naabrid jäid pärrast kui enne, heaks sõbraks. Need adwufadid piddid agga sest lootusest, nende hãrgade taskusid diete puh-

taks puhkida, isienneeste suud puhtaks puhkima.

Kuf ja rebbane.

Üks wanna kuf olli kattukse peal ja laulis rõõmsa heãlega. Rebbane, kes temma heãlt kuulis, tulli ka liggemale ja hüdis: „Wanna sõbber ja wend! laula mulle ka üks salmikene, ma kulutan jälle sulle suurt rõmu, nenda pesseb teine käsji teist!“ Kuf laulis selge heãlega; agga mõtles pool naerul seal jures: „Kes teab, mis udist küllamees toob?“

Rebbane tõstis pea üles ja ütles: „Kas tead, armas wend! ühte udist?: lomade sõdda on nüüd otsas, üks ei kiusa enam teist, ja nenda on iggawene rahhu meie rikis, ja tullin siis keige rebbaste nimmel ka sinnule sedda kulutama; sellepärrast, armas wend! tulle ülewelt mahha, et ma armastuse pärrast korra sinnu kaela hakkam.“

Kuf naeris temma nõu ja hüdis: „Arants